

Έμουν έγκυος στον 5ο μήνα, όταν οι γιατροί διέγνωσαν... (θαυματουργική ίαση από τον Όσιο Πατάπιο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Με αφορμή ένα απόσπασμα από την προηγούμενη ανάρτησή μας με τον Βίο του Αγίου Παταπίου, και συγκεκριμένα: «Ο αρχικός βίος και τά πρώτα θαύματα του οσίου Παταπίου γράφηκαν από δύο αγίους τής Εκκλησίας μας, τον όσιο Συμεών, το Μεταφραστή, και τον άγιο Ανδρέα, Αρχιεπίσκοπο Κρήτης, τον ποιητή του Μεγάλου Κανόνος. Και στους δύο αυτούς αγίους είμαστε ευγνώμονες, γιατί μας διέσωσαν τη μνήμη του μεγάλου ασκητού, του θαυματουργού οσίου Παταπίου» ερχόμαστε να σας καταθέσουμε ένα ακόμα θαύμα του Αγίου Παταπίου, που συνέβη στην οικογενειακή ζωή αναγνωστών μας, και μας την εμπιστεύτηκαν για ωφέλεια ψυχής, ειδικά προς παρηγορίαν για την δοκιμαζόμενη εποχή στην οποία ζούμε.

Μας κατέθεσαν ακόμη την ιατρική γνωμάτευση που έδειχνε την σοβαρότητα της

καταστάσεως του τότε παιδιού και σημερινής ευεργετημένης δεκαπεντάχρονης κοπέλας από την ευλογία και την ευεργεσία του Αγίου.

Από την γνωμάτευση έχουμε αφαιρέσει το όνομα και την διεύθυνση οικίας.

Ευχόμαστε πάντα ο Άγιος να σκεπάζει και να ευλογεί την ζωή τους και την οικογένειά τους.

«Ονομάζομαι Φ.Μ., είμαι μητέρα δύο παιδιών και με το γράμμα αυτό καταθέτω το θαύμα του Οσίου Παταπίου στην κόρη μου.

Ήμουν έγκυος στον 5ο μήνα, όταν οι γιατροί διέγνωσαν 'συγγενή διαφραγματοκήλη'[1] στο έμβρυο, μια σοβαρή, όπως μου είπαν ανωμαλία, με σπάνιες πιθανότητες επιβίωσης μετά την γέννα. Εξαιτίας της υπήρχαν και πολλές πιθανότητες να υπάρχει και νοητική καθυστέρηση (σύνδρομο down). Κάνω και επειγόντως αμνιοπαρακέντηση μιας και η εγκυμοσύνη μου ήταν ήδη προχωρημένη και οι απαντήσεις θα έβγαιναν σε 2 εβδομάδες. Το σόκ ήταν μεγάλο και η στεναχώρια μου απερίγραπτη αφού παλαιότερες διαγνώσεις γιατρών ότι θα δυσκολευτώ να αποκτήσω παιδιά, με έκαναν να δίνω μεγάλη σημασία στην ζωή ενός παιδιού και να μην θέλω να ακούω για έκτρωση. Χαρακτηριστικό είναι ότι τότε βρέθηκαν πολλοί που με παρότρυναν να «ρίξω» το παιδί για να αποφύγω την σχεδόν βέβαιη ταλαιπωρία που προδιαγράφονταν.

Περιμένοντας τις απαντήσεις έκλαιγα και παρακαλούσα θερμά τον Θεό, να μην υπάρχει τουλάχιστον το σύνδρομο και αναγκαστώ να σκοτώσω το παιδί μου, αλλά αν είναι αυτό το θέλημά Του, να μου το πάρει Αυτός μόλις γεννηθεί. Πάντα είχα βαθιά μέσα μου εμπιστοσύνη στο θέλημά Του, όποιο και αν ήταν αυτό...

Δύο μέρες πριν πάρω τις απαντήσεις, ήταν ανήμερα της γιορτής του Οσίου Παταπίου, 8/12/94, όταν η ευσεβής μητέρα μου, μου είπε ότι το προηγούμενο βράδυ άκουσε στον ύπνο της «Είμαι ο Πατάπιος, γιατί κλαίτε, το κεφαλάκι του παιδιού δεν έχει τίποτα!!!».

Μέχρι εκείνη την στιγμή δεν γνώριζα καν ότι υπήρχε ο Όσιος Πατάπιος. Και όμως αισθάνθηκα σαν να μου έδιναν την απάντηση για το «κεφαλάκι» του παιδιού μου. Ξαφνικά ήμουν σίγουρη ότι είχαμε έναν προστάτη...και αποφάσισα ότι και να μου έλεγαν εγώ το παιδί μου θα το κρατούσα..

Το ίδιο βράδυ η μικρή κόρη της αδελφής μου, 8 χρονών τότε, είχε ξυπνήσει στον ύπνο της ταραγμένη και είπε ότι είδε στον ύπνο της, ότι περπατούσε με ένα

κοριτσάκι με μακρυνά μαύρα μαλλιά (έτσι είναι η κόρη μου), και ανέβαιναν λίγα σκαλάκια, πριν μπουνε σε μία σπηλιά άσπρη απέξω...σαν σπιτάκι εσκιμώων, όπως την περιέγραψε. Εκεί το κοριτσάκι σηκώνει το χεράκι του και της δείχνει της ανηψιάς μου ένα γυάλινο κουτί στο βάθος και της λέει «να ο Παπούλης μου»!!!

Αυτό το μάθαμε πολύ αργότερα γιατί η αδελφή μου μην γνωρίζοντας τίποτα και αυτή για τον Άγιο, δεν έδωσε σημασία αφού δεν μπορούσε να το εξηγήσει.

Μετά από δυό μέρες μας τηλεφώνησαν για τις απαντήσεις των εξετάσεων και μας είπαν: «Μην ανησυχείτε για το κεφαλάκι του, έχετε ένα υγιέστατο κοριτσάκι». Τότε ήταν και που έμαθα το φύλο του παιδιού.

Το πρώτο θαύμα είχε γίνει. Βλέπετε ο Άγιος είχε πει «το κεφαλάκι δεν έχει τίποτα» και όχι το παιδί είναι καλά, και υπήρχε και η 'διαφραγματοκήλη'...

Έτσι κύλησαν οι εβδομάδες, μέσα σε πολύ προσευχή και πίστη και πλησίαζε ο καιρός της γέννας. Λίγο πριν μπω στον μήνα μου, ο γιατρός μου από κάποιο «περίεργο ένστικτο», όπως αργότερα ο ίδιος μου εξομολογήθηκε, εκτάκτως με καλεί στο μαιευτήριο για να με κοιτάξει. Τότε διαπιστώνει ότι βρισκόμουν σε αρχικό στάδιο σηψαμίας και αν περνούσαν δύο μέρες ακόμη, κινδύνευα και εγώ και το παιδί.

Και δεν έφτανε μόνο αυτό, στο τελευταίο διάστημα είχα παρουσιάσει έντονο πρόβλημα φλεβίτιδας στα πόδια μου και κινδύνευα από ακατάσχετη αιμορραγία κατά την γέννα. Έτσι κάνω άμεσα εξετάσεις για καισαρική, όμως ούτε αυτές βγαίνουν καλές. Επειγόντως όμως έπρεπε να γεννήσω, δεν είχα μπει καν στο μήνα μου, δεν είχα προλάβει να βρω γιατρούς για το παιδί - αν ζούσε - δεν γίνονταν καισαρική, ένας φυσιολογικός τοκετός δύσκολος μπορεί να μου έφερνε ακατάσχετη αιμορραγία, ή το παιδί να «έσκαγε» αν ζοριζόταν πολύ, αφού λόγω του προβλήματός του (δεν είχε καθόλου σχηματισμένο τον ένα πνεύμονα) δεν θα μπορούσε να αναπνεύσει...Όλα κρέμονταν σε μια κλωστή...

Ζήτησα από την μαία να κάνει αεροβάπτισμα στο παιδί μόλις γεννηθεί, αφού οι πιθανότητες να επιζήσει ήταν ελάχιστες, και το μόνο που μου έμενε μέσα στους πόνους μου ήταν να προσεύχομαι..

Τελικά, δόξα τω Θεώ, όλα πήγαν καλά κατά την γέννα, αν και ο γιατρός μου, όπως χαρακτηριστικά αργότερα μας είπε, έχασε δέκα χρόνια τότε απ'την ζωή του!!!

Το παιδί γεννήθηκε, πράγματι δεν μπορούσε να αναπνεύσει, διασωληνώθηκε και διακομίσθηκε αμέσως στο Παιδων «Αγλαία Κυριακού», όπου είχαν ειδοποιηθεί για την σοβαρότητα της κατάστασης.

Γίνονται την ίδια μέρα εξετάσεις προ-εγχειρητικές, όπου διαπιστώνεται ότι η κλινική του κατάσταση δεν είναι καθόλου καλή.

Μην έχοντας τίποτα να χάσουν, το ίδιο απόγευμα αποφασίζουν να το χειρουργήσουν.

Η επέμβαση υπερβολικά δύσκολη, κρατάει πολλές ώρες.

Οι γιατροί κάνουν απεγνωσμένες προσπάθειες να αντέξει το χειρουργείο, και τελικά μπαίνει στην εντατική, με ελάχιστες πιθανότητες επιβίωσης.

Η κατάσταση του παιδιού μου είναι πολύ κρίσιμη μα και πολύ επώδυνη.

Το εικονισματάκι του Αγίου είναι πάνω απ' το κρεβατάκι του...

Περνούν 12 μέρες, το παιδί στην ίδια κατάσταση, διασωληνωμένο, και οι γιατροί να δίνουν ένα συνεχή αγώνα να το κρατήσουν στην ζωή και τότε το βράδυ παθαίνει την χειρότερη επιπλοκή που φοβόντουσαν οι γιατροί. «Πνευμοθώρακας». Ο μοναδικός πνεύμονας που είχε το παιδί, κουράζεται και «σπάει». Μας ειδοποιούν να πάμε, γιατί το παιδί σβήνει... Εκείνο το βράδυ δίνουν την μεγαλύτερη μάχη. Μετρούν λεπτά ζωής... όπως μας λένε και εγώ απέξω απ' την εντατική προσεύχομαι πιο έντονα από κάθε άλλη φορά. Ξέρω ότι είναι η ύστατη μάχη.

Τελικά τα ξημερώματα οι προσπάθειες σταματούν. Το παιδί τα έχει καταφέρει. Ούτε οι ίδιοι γιατροί δεν το πιστεύουν. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την γιατρό εκείνη που το παρακολουθούσε σε όλη την πορεία του, να μου λέει χαρακτηριστικά «Το κοριτσάκι σας έχει τον Άγιό του», κοιτάζοντας με νόημα το εικονάκι πάνω στο κρεβατάκι του.

Από την στιγμή εκείνη η κατάστασή του βελτιώνεται θεαματικά. Σε 10 μέρες από τότε βγαίνει απ' την εντατική και πάμε σπίτι μας!!!

Μας ενημερώνουν πως αν όλα πάνε καλά θα πρέπει περίπου μετά από τρία χρόνια να κάνει δεύτερη διορθωτική επέμβαση για να ταχτοποιηθεί πλήρως και ενώ οι γιατροί μας προειδοποιούσαν για μια δύσκολη μετεγχειρητική περίοδο, με πολλές πιθανές επιπλοκές μέχρι και ένα χρόνο μετά, η κόρη μου αναρρώνει τελείως χωρίς να παρουσιάσει τίποτα.

Μετά από λίγους μήνες, μόλις συνήλθε τελείως, ρωτήσαμε που υπάρχει ο «Άγιος» για να πάμε να τον ευχαριστήσουμε, Τότε μάθαμε και για το μοναστήρι του στο Λουτράκι και πήγαμε όλοι οικογενειακώς. Εκεί η μικρή μου ανηψιά, που σας προανέφερα, ήταν και αυτή μαζί μας τότε, μόλις αντίκρυσε το Σπήλαιο γυρνάει και μας λέει ότι αυτό ήταν που είχε δει στον ύπνο της. Τότε ήταν και που συνειδητοποιήσαμε τι σήμαινε το όνειρο εκείνο. Το 'μελαχρινό μου κοριτσάκι' είχε έρθει στον Παπούλη του να τον ευχαριστήσει.

Σε ηλικία τριών χρονών γίνεται και η δεύτερη διορθωτική επέμβαση και όλα πάνε καλά.

Έχουν περάσει από τότε δέκα πέντε χρόνια, η κόρη μου δεν παρουσίασε κανένα σχετιζόμενο πρόβλημα, είναι υγιέστατη και μόνο τα σημάδια των επεμβάσεων στο σώμα της μας θυμίζουν τι πέρασε...

Από τότε ο Όσιος Πατάπιος είναι ο προστάτης της οικογενείας μας και μας έχει βοηθήσει και σε άλλες δύσκολες στιγμές που ζητήσαμε την βοήθειά του.

Κοιτάζοντας πίσω συνειδητοποιώ πόση δύναμη και ελπίδα μου είχε δώσει τότε η πίστη μου σε Αυτόν να αντέξω ψυχολογικά την δύσκολη αυτή περιπέτεια.

Δοξασμένο το όνομα του Θεού και του Αγίου του Παταπίου, που μου χάρισε το πολυτιμότερο δώρο της ζωής μου, το παιδί μου.

Σημείωση:

[1] Η «Συγγενής Διαφραγματοκήλη» είναι μια πολύ σπάνια ανωμαλία κατά την οποία το διάφραγμα που χωρίζει τον θώρακα από την κοιλιά δεν υπάρχει. Στην περίπτωση της κόρης μου τα έντερα πέρασαν στην θέση του αριστερού πνεύμονα, σπρώχνοντας την καρδιά προς το κέντρο και μη αφήνοντας καθόλου χώρο να αναπτυχθεί ο πνεύμονας. Κατά την πρώτη επέμβαση οι γιατροί άδειασαν την περιοχή του πνεύμονα, βάζοντας τα έντερα σε ένα τεχνητό σακούλι από δέρμα που έφτιαξαν στο πλάι για να τα κρατήσει, μιας που η κοιλιά δεν είχε αναπτυχθεί. Μετά από τρία χρόνια, ο πνεύμονας είχε σχεδόν πλήρως αναπτυχθεί (!!!), και με την δεύτερη διορθωτική επέμβαση, τα έντερα τοποθετήθηκαν στην θέση τους στην κοιλιά, που περίμεναν μέχρι τότε να αναπτυχθεί.

Πηγή: http://anavaseis.blogspot.com/2010/12/blog-post_2107.html